

ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΞΩΣΤΟΥ.

Τὰ παράθυρα ἦσαν ἠνεωγμένα. Ἡ αἴθουσα ἀπῆστραπτεν ὑπὸ ἀπλέτου φωτός· ἀκτίνες τινὲς περῶσαι διὰ τῆς θύρας καθίστων φωτεινὰς τὰς σιδηρὰς κιγκλίδας τοῦ ἐξώστου καὶ τὰ ἀνθοδοχεῖα, ἐν οἷς ἐβλάστανον φυτὰ θαμνοειδῆ.

Ἐκ τῶν παραθύρων ἐξήρχετο θόρυβος συγκεχυμένος, φέ-
θουρος συνομιλίας, ἐκρήξεις γέλωτος παιδρῶν, ἐπιφωνήματα, λόγοι ἀσυνάρτητοι, κρότος ἡχηρὸς τῶν πεσῶν ἐπὶ τοῦ ἄ-
βαντος, καὶ κατὰ διαλείμματα, ἦχοι κλειδοκυβάλου. Οἱ ἐ-
ξῶθι τοῦ παρακειμένου καφενεῖου καθήμενοι βρακάδες, ρο-
φῶντες ἡρέμα τὸν ναργελὲν αὐτῶν, ἤγειρον πρὸς στιγμὴν τὸ ὄμμα πρὸς τὰ παράθυρα, ἐκπέμποντες ἐκ στόματος ἑλι-
κας καπνοῦ, καὶ εἶτα ἐπανελάθον τὴν ἐκμύζησιν τοῦ μα-
κροῦ σωλήνος.

Ἡ αἴθουσα ἦτο πλήρης. Οἱ σύζυγοι Ἀθανάσιος καὶ Ἀρ-
τεμις Καλαποδόπουλοι ἐδίδον συναναστροφὴν.

Ὁ κύριος Ἀθανάσιος εἶχεν ἤδη ὑπερβῆ κατὰ ἓν ἔτος τοῦ αἵματος τὸ ἥμισυ. Εἶχε μᾶλλον ὑψηλὸν τὸ ἀνάστημα, ἀλλ' οἱ ὦμοι του ἦσαν κυρτοί· τρίχες λευκαὶ ἐκ τῶν κρυ-
τάφων ὀρμώμεναι εἶχον ἐπιδράμει ἤδη τὴν ἀραιὰν κόμην του μέχρι τῆς κορυφῆς, ὅπου ἐσχηματίζετο μικρὰ κυκλο-
τερὴς φαλάκρα ὡς κουρά. Εἶχεν ὀφρὺς πυκνάς, μύστακα βραχὺν καὶ ἄγριον ὡς ψήκτραν, καὶ ρίνα μὲ σαρκώματα ὀγ-
κώδη ὡς ντομάταν. Τὸ δέρμα του ἐφαίνετο περγαμνῆ ἀ
μαυρωθεῖσα ἐκ τῆς πολυκαιρίας. Αἱ παρειαὶ του ἐκρέμαντο ὡς θυλάκια. Αἱ χεῖρες του ἦσαν χονδραὶ καὶ τυλιγμέναι. Κάτι τι μεταξὺ ἄρκτου καὶ Μιστριώτου.

Ὁ κύριος Ἀθανάσιος εἶχεν ἀρχίσαι τὸ στάδιόν του ὡς γραφεὺς. Διετέλεσεν ἐπὶ εἰκοσιτρία ἔτη γραφεὺς εἰς τὸ ὑ-
πουργεῖον καὶ ἀκολούθως προεχειρίσθη γραμματεὺς τρίτης τάξεως. Ὁ κ. Ἀθανάσιος ἐνόμισεν ὅτι ἤγγισεν τὸν οὐρανὸν μὲ τὰς χεῖρας, ἅμα ἐπαρουσίασε τὴν πρώτην ἀπόδειξιν εἰς τὸ Κεντρικὸν ταμεῖον καὶ ἔλαβε τοῦ γραμματέως τὸν μι-
σθόν, ἀλλ' ἡ τύχη ἐπεφύλαττεν αὐτῷ καὶ ἄλλα. Ἀλλοίμο-
νον ἂν ἀποφασίσῃ νὰ σὲ καταδιώκῃ ἡ τύχη μὲ εὐεργετή-
ματα! Εἰς ἓνα τῶν συγγενῶν του ἦλθεν ἡ ὄρεξις ν' ἀπο-
θάνῃ αἰφνυδίως ἐν Τουρκίᾳ καὶ νὰ καταλίπῃ εἰς τὸν Ἀθα-
νάσιον 200 χιλ. δραχμῶν. Ὅτε ἔμαθε τὴν εἴδησιν ταύτην ὁ Ἀθανάσιος ἔμεινεν ἄφωνος ἐπὶ 48 ὥρας, καὶ ἐδέησε νὰ ἐπέμβῃ ἡ ἀστυνομικὴ ἀρχὴ, ὅπως τὸν ἀναγκάσῃ νὰ ὀμιλήσῃ. Παρητήθη τοῦ βαθμοῦ του καὶ ἔλαβε τὴν σύνταξιν του. Βαρυνόμενος πλέον τὴν μόνωσιν ἐζήτησε νύμφην, καὶ ἐπειδὴ ὅταν ἔχῃς 200 χιλ. δραχμῶν περιουσίαν ἔχεις 200 χιλ. κύνας ἰχθυεύτας πρὸς τοῦτο, ἡ νύμφη εὐρέθη τάχιστα.

Ἡ κυρία Ἀρτεμις, *mignonne*, χαριτωμένη, 22 ἔτη, 32 ὀδόντες λευκοί, 2 ὀφθαλμοὶ παραβαίνοντες τὴν ἑκτὴν ἐντο-
λήν, 2 ποδίσκοι ὀρατοὶ διὰ μικροσκοπίου, ἀπολυτήριον τοῦ Ἀρσακείου, 70 χιλ. δραχμῶν, προῖκα, ἀφρόπλαστος, ἀφρο.... (βοηθήσατέ με λοιπὸν κ. Παράσχε!), καὶ τι τέλος μεταξὺ τούρτας καὶ ἐνὸς κερδίζοντος ἀριθμοῦ τοῦ λαχείου τοῦ Ἀμ-
βούργου.

Ὅτε ἦλθον εἰς γάμου κοινωνίαν, κατὰ τὴν ἐκφρασίν του, ὁ κ. Ἀθανάσιος δὲν μετέβαλε τὰς ἐξεις του. Ἐμείνε τυπι-
κὸς ὡς τὸ τριώδιον, ἡ σύζυγός του δι' αὐτὸν ἦτο ἡ ὑπερ-
βασία. Αἱ ὀρμαὶ τοῦ ἔρωτός του εἶχον περίοδον ὠρισμένην ὡς ὁ μiasματικὸς πυρετός. Ὡμίλει τὴν γλῶσσαν τοῦ γρα-
φεῖος καὶ προέφερε τὸ πρὸς με ὑπογεγραμμένην τῆς ὑποτα-
κτικῆς. Ἐλεγε π. χ. ἀλαβῶν ὑπ' ὄψιν ὅτι ἀπόψε κάμνει ψύχος, θὰ φορέσω τὸ ἐπανεφόρι μου». Ἐγχειρίζων πρὸς

τὴν ὑπηρετρίαν τοὺς ὄφους ἔλεγεν αὐτῇ, πάρε αὐτὰ τὰ ψάρια διὰ τὰ παραιτέρω. Πρὸς τὴν σύζυγόν του ποῦ καὶ ποῦ κανὲν φιλοφρόνημα. Μίαν φορὰν εἰς τὴν ἐξαψίν τοῦ συζυγικοῦ αὐτοῦ φίλτρου εἶπε πρὸς αὐτὴν ὅτι ἦτο ἀσπρη ὥσάν τε γυαλιστηρὸ χαρτὶ τοῦ Ὑπουργείου!

Ἡ Ἀρτεμις εἶχε δεχθῇ τὴν χεῖρα τοῦ Ἀθανασίου, κα-
θὼς θὰ ἐδέχετο τὴν χεῖρα τοῦ ἄχειρος Οὐνθαμ... ἂν εἶ-
χε τοιαύτην. Εἶχεν ἀναγνώσει καὶ ἀκούσει πολλὰ περὶ τοῦ συζυγικοῦ βίου καὶ ἐδιάζετο νὰ τὸν ἴδῃ ἐκ τοῦ σύνεγγυς. Ἦθελε σύζυγον· τὸν εὖρεν. Ὅταν ὑπάγῃτε καμμίαν φορὰν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα καὶ ἔχετε βίαν, δὲν κάθησθε βεβαίως νὰ φιλονεικήσετε εἰς τὴν εἴσοδον περὶ τῆς θέσεως τοῦ εἰσι-
τηρίου. Λαμβάνετε τὸ εἰσιτήριο καὶ εἰσέρχεσθε μένοντες πάντοτε κύριοι νὰ βλασφημήσητε ἂν ἡ θέσις ἔτυχε νὰ ᾖ κακὴ. Αὐτὸ ἔπραξε καὶ ἐκαίνη.

Ἐπειτα ἤρχισε ν' ἀναλογίζεσθαι τὴν πράξιν της· ὁ συζυ-
γικὸς βίος τῇ ἐφαίνετο ἀνούσιος, ὡς κύριον ἄρθρον ἐφημερί-
δος. Τί διάβολο! αὐτὸς λοιπὸν ἦτο ὁ συζυγικὸς βίος; μία κλίνη μὲ δύο θέσεις, ὁ νυκτικὸς σκοῦφος τοῦ συζύγου της, ὁ ῥογχασμός του καὶ τὸ γυαλιστηρὸ χαρτὶ τοῦ ὑπουργείου.

Καὶ ἔπειτα τί σύζυγος! νὰ λέγηται Ἀθανάσιος, νὰ ἔχῃ νευματισμούς, νὰ συζητῇ μὲ τὸν μάγειρον περὶ σκορδαλιάς, νὰ ἀναγινώσκῃ τὸ περιοδικὸν Σωτήρ, νὰ ψάλλῃ κατὰ συγ-
μὰς τῆς εὐδιαθεσίας του «Μακάριος ἀνὴρ» καὶ νὰ ἐρωτᾷ εἰς τὸ θέατρον ἂν ἡ Τραβιάτα ἦτο ἐρωμένη τοῦ Ballo in Maschera.

Παράδεισος τοιοῦτος ἦτο λίαν μονότονος καὶ ἀνιάρτος. Δὲν εἶχεν ὕψιν ἐντὸς, εἶνε ἀληθές, ἀλλ' εἶχε βούν. Ἡ Ἀρτεμις ἐσκέφθη νὰ τὸν καταστήσῃ ὅσον τὸ δυνατόν τελειότερον ζωολογικῶς, προικίζουσα αὐτὸν μὲ τὸν ἀπαραίτητον εἰς τοὺς θόας ὀπλισμὸν τοῦ μετώπου, καὶ ἀνεζήτησε τὸν Ἐν-
δυμίωνα.

Καὶ ὁ Ἐνδυμίων ἀνευρέθη φέρων στολὴν ἐπιστράτου δε-
κανέως τοῦ ἱππικοῦ, κομπὸς, ὑψηλὸς, ὠχρὸς, μὲ ὀφθαλμούς μεγάλους καὶ ἐκφραττικούς, μὲ δίπλωμα διδάκτορος, μὲ ἓνα τόμον λυρικῶν ποιήσεων, μὲ ὅλα τέλος τὰ συστατικὰ τῆς δεικτικῆς ἀντωνυμίας ἐκεῖνος.

Ἐκαλεῖτο Μενέλαος. Τί παράδοξος ἀντίθεσις! Ἐπρεπε νὰ καλῇται Πάρις. Ἀλλὰ καὶ Μενέλαος, πάντοτε εἶνε καλ-
λίτερον τοῦ Ἀθανασίου.

Ἡ Ἀρτεμις εἶχε γνωρίσει αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν φίλης τῆς ἦτο ἀδελφός, τὸν ἐπανεῖδε δὲ δις ἢ τρίς. Τὴν πρώτην φο-
ρὰν ἐφάνη συνεσταλμένος, τὴν δευτέραν περιποιητικὸς, τὴν τρίτην περιπαθής. Ἄν συνηντῶντο ἄλλην φορὰν ἐμελλεν ἀ-
ρεύκτως νὰ φανῇ αὐθάδης.

Ὅτε συνέκρινε νοερῶς τὸν Μενέλαον μετὰ τοῦ συζύγου αὐτῆς, ἡ Ἀρτεμις ἠρρυθρίασεν ἐξ αἰσχύνης καὶ ὀργῆς. Ἡ πλάστιγξ ἀνύψου τὸν Ἐνδυμίωνα μέχρι νεφελῶν, τὸν δὲ πτωχὸν Ἀθανάσιον κατεβίβαζεν ἐντὸς τοῦ βορβόρου. Πῶς ἦτο δυνατόν αὐτὴ νὰ δώσῃ τὴν χεῖρά της εἰς τοιοῦτον κροκόδειλον; Αἱ ρωμαντικαὶ ὀρμαὶ τῇ ἐπανῆλθον ἀκμαίαι· αἱ ἐκ τῶν μυθιστορημάτων, ὅσα κρύφα εἶχεν ἀναγνώσει, ἀναμνήσεις κατέκλυζον τὸ πνεῦμα της, καὶ τὰ ἰνδάλματα, ἅτινα εἶχεν ἀναπλάσει μαθητιῶσα ἐτι κόρη, ἀνεζωογονή-
θησαν ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς, καταυγαζόμενα ὑπὸ τῆς αἴγλης τοῦ ὀνείρου. Ἡύρισκετο κατὰ τὴν κρίσιμον ἐ-
κείνην στιγμὴν τῆς ἐξελιξέως, συνήθη τόσον εἰς τὴν ζωὴν τῆς γυναικὸς, καθ' ἣν ἡ σεμνὴ καὶ δειλὴ σύζυγός ὑπὸ τὴν φλογερὰν φιλοτησίαν πνοὴν μεταβάλλεται ἀπὸ ταπεινῆς κατοίκου τοῦ ὀρνιθῶνος εἰς ἐρωτύλην καὶ λαγνὸν περιστέρην. Ἡ σώφρων Πηνελόπη ἀποκαθίσταται τότε φλογερὰ Διδώ,

ἡ δὲ Ἀρτεμις λύει ἐκουσίως τὴν ζώνην πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Ἀκταίωνος ἐκθάμβου. Ἐξέλιξις τοιαύτη ἄρχεται ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς γυναικὸς καὶ τελευτᾷ εἰς τὸ μέτωπον τοῦ συζύγου.

Ἡ ἐσπέρα ἦτο χλιαρά· οἱ ἀστέρες ἐφεγγοβόλουν ὡς ὑπερμεγέθεις ἀργυροὶ ἥλοι, ἐμπεπηγμένοι εἰς τὸ κυανεὸν τοῦ οὐρανοῦ δάπεδον. Μέσον τῆς ἀνοικτῆς θύρας εἰσήρχετο αὖρα δροσερά, πλήρης δξέων ἀγροτικῶν ἀρωμάτων.

Ἡ Ἀρτεμις ἦτο ὠραιωτάτη· ἐκ τῶν πλατειῶν χειρίδων τῆς λευκῆς αὐτῆς ἐσθῆτος γυμνοὶ καὶ εὐτορνοὶ οἱ βραχίονες. Φίλη τις, ἀρχαία αὐτῆς συμμαθήτρια, τῇ εἶχε διηγηθῇ πρὸ ἐλίου ἐμπιστευτικῶς τοὺς ἔρωτάς της, καὶ ἡ διήγησις αὕτη τὴν εἶχεν ἐμβάλει εἰς πειρασμόν. Τὸ ὄμμα τῆς ἦτο ὑγρὸν καὶ λάμπον· φλόξ ἐλαφρά ἐχρωμάτιζε τὰς παρειάς αὐτῆς, τὸ στήθος ἐξωγκοῦτο. Ἡ γλυκεία ἀρμονία τῆς θερινῆς νυκτὸς ἐκέντα καὶ ἐξανῆπτε τὸν πυρετὸν της. Διέσπειρε περὶ αὐτὴν ἀρώματι μεθυστικόν, ὥσπερ σαρκὸς σφριγώσης.

Καὶ ἀντικρὺ αὐτῆς ὁ ἐπίστρατος, πάντοτε ξανθός, πάντοτε σιγηλός καὶ ρεμβώδης, πάντοτε ἐκείνος, διέστελλε τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς του, μεγάλους ὡς τάλληρα Μεξικανικά, καὶ τῇ ἐξηκόντιζε βλέμματα δυνάμενα νὰ πυρπολήσωσι τὰς στήλας τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς καὶ εἰς τὰ βλέμματα ἐκεῖνα ἀπῆντα αὕτη διὰ μειδιάματος, ἰσοδυναμοῦντες πρὸς τὸ ἡχηρότερον καὶ βουλευτοῦ Πελοποννησίου.

Ὁ σύζυγος κατεγίνετο νὰ παίξῃ τάβλι μετὰ τινος παλαιοῦ συναδέλφου αὐτοῦ. Δὲν ἔβλεπε μὲν τὴν ἄφρονον ταύτην συνδιάλεξιν, ἀλλ' ἡ θέα τῆς ραδινῆς αὐτοῦ συζύγου τὴν ὥραιαν τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, τὸν συνεκίνηε παραδόξως. Παρέβαλλεν αὐτὴν πρὸς δύο ἢ τρία γεροντοκόριτσα ἱστάμενα παρ' αὐτὴν καὶ ἀναγνωρίζων τὴν ὑπεροχὴν ἡσθᾶντο γαυριῶν ἑαυτὸν κατεχόμενον ὑπὸ τρυφερότητος ἐκτάκτου. Μάτην τὰ πεντήκοντα καὶ ἐν ἔτη του προσεπάθουν νὰ ἀναχαιτίσωσιν ὡς πεντήκοντα καὶ εἰς χωροφύλακες τὴν ἀλλόκοτον ταύτην καὶ παράκαιρον ὁρμὴν του. Ἐκεῖνος ὑπερβάνει τὰς προσπάθειάς ἀνθιστάμενος ὡς ὄνος, εἰς δὲ ζητοῦσι νὰ ἐπιθέσωσι τὸ σάγμα, καθ' ἣν στιγμὴν ἀκούει τοὺς γλυκεῖς ὀγκηθμούς τῆς συντρόφου ἐκ τοῦ παρακειμένου ἀγροῦ. Διὰ τοῦτο ἐπαίξεν ἀπροσέκτως· ἐστρέφετο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν πρὸς αὐτὴν, ἀπῆντα ἄλλα ἀντ' ἄλλων, ὁ δὲ συνάδελφός του τῷ παρετήρησε πολλάκις ὅτι δὲν εἶχε τὸν νοῦν του εἰς τὸ παιγνίδι.

Ἡ Ἀρτεμις κατελιημμένη ἐκ τῆς ῥωμαντικῆς αὐτῆς ῥεμβῆς δὲν παρετήρησε τοῦ συζύγου της τὸν ὀργασμὸν, ἀλλὰ καὶ ἂν τὸν ἔβλεπε, θὰ ἠδιαφόρει.

Ὀλίγον ἐφρόντιζε διὰ τὴν περιοδικὴν ταύτην τρυφερότητα. Τὸν νοῦν της ἀπασχολοῦν τὰ λάμποντα ὄμματα τοῦ Μενελάου, καὶ ὅχι ὁ γαλβανισμὸς τοῦ σάκκου ἐκείνου τῶν γεωμήλων.

Δεσποινὶς ψίλλουσα εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον, παρεκλήθη νὰ μέλψῃ ἅσμά τι, μετ' ἐπανελημμένας δὲ παρακλήσεις ἐνέδωκεν. Τὸ κλειδοκύμβαλον ἔκειτο εἰς τὴν παρακειμένην αἴθουσαν· ἀνήφθησαν ἐντὸς αὐτῆς τὰ φῶτα καὶ πάντες μετέβησαν ἐν αὐτῇ.

Ἡ Ἀρτεμις ἔμεινε πρὸς στιγμὴν μόνη· εἶχεν ἴδει τὸν νεαρὸν ἐπίστρατον σταματήσαντα ἐγγὺς τῆς θύρας τῆς αἰθούσης.

Ἀπέμαξε διὰ λεπτοῦ χειρομάκτρον τὸν ἰδρώτα ἀπὸ τοῦ μετώπου καὶ ἐξῆλθεν ἐπὶ τοῦ ἐξώστου ὅπως ἀναπνεύσει. Σιγῇ ἐβασίλευεν ἐκτός· τὸ καφνεῖον ἦτο κεκλεισμένον. Οἱ ἥχοι τοῦ κλειδοκυμβάλου δονούμενοι ἐν τῷ ὑγρῷ ἐκ τῆς ὀρεστοῦ αἰθέρι ἀπέκτων ἄφατόν τινα μαγεῖαν. Ἡ αὖρα κα-

τήρχετο δροσερά ἐκ τῶν βουνῶν καὶ τῇ ἡσπάζετο ἰδέω τὸ φλέγον μέτωπον. Ἐνώπιον αὐτῆς ἐν τῇ γλυκεῖᾳ σκιαυγείᾳ τῆς ἀστροφεγγοῦς νυκτὸς διεγράφετο ὑπόμελως ὁ ὄγκος τοῦ Λυκαβητοῦ.

Αἶφνης ἤκουσε βήματα ἐλαφρά ὀπισθὲν της. Ἡ καρδία της ἀνεσκίρτησεν· δὲν ἐστράφη ὁμως. Ἠνέφξε μόνον τὸ στόμα της καὶ ἀνέπνευσε μετὰ γλυκυθυμίας τὴν πνέουσαν αὖραν.

Ταυτοχρόνως δύο χεῖρες ἐτέθησαν ἐκ τῶν ὀπισθεν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν της καὶ ἐθλίψαν αὐτοὺς ἡδέως.

— Μενέλαε! ἐψιθύρισεν ἡ Ἀρτεμις· ὦ, ἂν σὲ ἔβλεπεν ὁ σύζυγός μου!

Αἱ χεῖρες κατέπεσαν παραχρῆμα ἀδρανεῖς καὶ ἄτονοι ὡς χεῖρες νευροσπάστου. Ἠκούσθη ὑπόκωφός τις μυκηθμός, γρυλλισμός...

Ἡ Ἀρτεμις ἐστράφη ἔντρομος...

Ἐνώπιον αὐτῆς ἵστατο ἀπολελιθωμένος ἐκ τῆς ἐκπλήξεως, μὲ στόμα χαίνον, μὲ ὀφθαλμοὺς ἀπλανεῖς οὐχὶ ὁ Μενέλαος, ἀλλ' ὁ σύζυγός της!

Τὴν νύκτα ἐκείνην ὁ νυκτικὸς σκοῦφος ἐφαίνετο στενός εἰς τὸν Ἀθανάσιον, διότι ἐνόμιζεν ὅτι ἔφερεν ἐξογκώματα περὶ τὴν κεφαλὴν. Τὴν ἐπαύριον δὲ ἐθεάθη ἐξερχόμενος λίαν πρῶτ' ἐκ τῆς οἰκίας του. Τινὲς μοὶ εἶπον ὅτι μετέβαινε εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ δικηγόρου του, ἀλλ' ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω.

Συνειθίζει κανεὶς καὶ τὰ ἐξογκώματα τῆς κεφαλῆς ὅπως συνειθίζει καὶ τὰ ἐξογκώματα τῶν ποδῶν, ἡγουν τοὺς κάλους.

Bobb.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

IV

ΜΑΚΡΥΑ ΣΟΥ

Ὅταν βλέπομαστε συχνὰ ἡ ἡμέραις πῶς περνοῦσαν μὲ τόσα ποῦ τὰ μάτια σου ἔς τὰ μάτια μου μιλοῦσαν.

Τώρα μακρὰ σου, ἀγάπη μου, ἡ κάθε ἡμέρα χρόνος, καὶ ἡ νύχτα περὶ χειρότερη. Ἐστ' εἶνε πάντα ὁ πόνος.

Ἵάν τὸ μωρὸ ποῦ τοῦσπασαν τὴν κούκλα κλαίω τόσο, ποῦ φαίνεται ἀδύνατο ποτὲ νὰ ἔξημερώσω.

Ὡς ποῦ ἡ νύχτα ἔς τὸνειρο τὴν κούκλα του τοῦ φέρνει καμαρωτὴ καμαρωτὴ καὶ ὕπνος βαρὺς τὸ παίρνει.

V

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΜΟΥ

Ἵάν τὰ πουλιά ποῦ φτέρωσαν πετοῦνε ἓνα ἓνα τῆς νειότης μου τὰ ὄνειρα τὰ μωσχοαναθρεμμένα.

Τοῦ κάκου ἀπλόνω μὲ στοργὴ τὴν ὀρφανὴ ἀγκαλιά μου, τώρα ὁποῦ τ'ἀνάθρεψα πετοῦνε μακρὰ μου.

Σφίγγ.